Ч. 56 | Пятница 11 (23) Марта 1894. | Рік IV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Реклямациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в Адміністрациї „Ґазети Львівскої“ і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року зр. 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року зр. 2·70
на чверть року зр. 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр

З'їзд мужів довіря.

(Конець).

По такім вступі до дійстної наради, як ми то представили, після трох компэтентних в сій справі орґанів приступлено до самої проґрами пос. Романчука і єго товаришів. „Діло“ представляє сю часть наради так:

„Перша точка: „Стоїмо на основі національної проґрами Головної Ради Рускої з 1848 року і хочемо, щоби наш нарід славяньский, остаючись при вірі і обряді своїх батьків, вірний австрийскій державі і цісареви“ — дали причину до широкої дискусиї. Пос. Кулачковский поставив намість того: „Стоїмо на основі національній і хочем дальше на ній розвивати ся яко політично (?) самостоятельний в Австриї народ, остаючись при св. вірі і обряді своїх батьків, вірні австрийскій державі і цісарю“.— Др. Ів. Франко поставив внесенє, щоби тоту точку, коли в ній трудно дійти до порозуміня, опустити, а натомість поставити лише „Ми Русини галицкі“ яко вступ до дальших точок.— Кромі тих трох важних стилізаций було ще й кілька модуляций стилізациї тої точки. — Коли-ж ні одна ні друга сторона не відступала від свого, відложено рішенє сеї справи на конець по ухвалї чотирох дальших точок.

Kurjer Lwowsk-ий представляє ту саму справу так: В дискусиї над першою точкою завела ся довга дебата, котра забрала найбільше часу і остаточно не довела до згоди. Бесідники з табору москвофільского критикували в тій точці погляд на самостійність народну Русинів, хоч всї признавали істнованє Малоросів (звістна теория москвофільска о однім язиці а двох виговорах, *Ред.)* инші критикували гадку втяганя тут проґрами з 1848 р. — Др. Франко поставив внесенє, щоби сю точку, кість незгоди між Русинами пропустити, а зачати другу точку від слів: „Ми Русини галицкі“ і т. д. Народовцї виступили рішучо против того внесеня, доказуючи, що в проґрамі мусить бути замаркована народність. Остаточно на внесенє пос. Короля згоджено ся, щоби рішенє сеї точки відложено аж до хвилї ухваленя других повисше згаданих точок. Ті точки 2—5) ухвалено по части без дебати, по части по короткій дискусиї одноголосно, в тім числї також і то, щоби рускі посли стали в опозициї до правительства, доки оно не змінить свого поступованя супротив Русинів. При сій точцї зажадав др. Король, щоби послам Вахнянинови і Барвіньскому ухвалити вотум недовіря за їх сервілїстичне поступованє, що й зроблено.

„Галичанин“ знов представляє річ так: „Збори приступили до ґенеральної дискусиї над першою точкою „основ консолїдациї“. Перший забрав голос в сій справі пос. Вахнянин і заповів поправку до тої точки (Kuryer Lwowski каже, що пос. Король поставив внесенє, щоби збори завізвали пос. Вахнянина, щоби він вияснив своє поступованє в Радї державній. Серед загального заколоту і гуку в сали виступив пос. Вахнянин і заявив, що готов дати кождому виясненя, та що єму зовсїм не перешкаджають ті дикі гуки в сали. Ті слова викликали справдїшню бурю в сали і пос. Вахнянин не міг прийти до голосу, а пос. Король взяв назад своє внесенє і аж по тім приступлено до ґенеральної дискусиї. — „Галичанин“ не згадує о тім нїчого, лиш говорить о „поправці“, а „Діло“ каже знову, що сю справу відложено на пізнїйше). Після „Галичанина“ промавляли дальше: П. Стахура, котрий заявив, що на минувшість треба кинути заслону і приступити до згоди, бо того вимагає інтерес народу, против котрого виступає навіть Митрополит. — Др. Данилович доказував, що треба вести борбу не лиш з правительством, але і з шляхтою, а тих людий, що хотять „раболїпієм“ здобути права для нашого народу, не можна признавати „русскими людьми“. — Др Малиняк сказав, що пос. Вахнянин заступає у Відни не правительство, але нарід, котрого мнїнє не єсть „гуком“.—Дальше каже „Галичанин“, що відчитано привітні письма від: о. Гавришкевича з Камінки-Броїд, о. Саламона з Комарник і Качмарчика з Білцареви, („Діло“ і Kurjer не згадують о тім нїчого) і аж тогди приступлено до специяльної дискусиї.

В специяльній дискусиї — каже „Галичанин“ — забрав перший голос др. К о р м о ш і заявив, що кождий з нас може уважати себе самостійним або одним народом, а дїлу нашому то не пошкодить, бо ми повинні мати на оцї загальний інтерес народний і защиту наших прав в виду тих, котрі їх нарушають. — Пос. Кулачковский доказував, що зміну першої точки згідно з проєктом уважає необходимою, бо розходить ся о то, щоби в тій точцї не було того самого, що сказав пос. Романчук 13 (25) падолиста 1890 р. (Проєкт той після „Галичанина“ звучить так: Стоїмо на национальній основі і хочемо дальше на ній розвивати ся, яко політично самостійний нарід в Австриї, остаючись при вірі і обряді своїх отців, вірні австрийскій державі і імператору). — Що-до

---

2)

Старий слуга.

Оповіданє Генрика Сїнкевича.

(Дальше).

Вернїм до оповіданя про старого Миколая. Я сам чув від него предивну історию о тім, як 18.000 уланьских коний сполошило ся і в шаленім ґальопі перескочили барієри та впали у Варшаву так, що там настав судний день; сотки людий роздратували конї, поки їх половлено. Другим разом розповідав він, вже не в стодолї але на подвірю, таке:

— Чи я добре бив ся? Чому-ж би я не мав добре бити ся? Раз, пригадую собі, мали ми війну з Австрияками. Стаю я в рядї, аж ту їде до мене найстарший, розуміє ся з противної сторони, від Австрияків, і каже: „Га, чи то ти Суховольский? Я тебе знаю! Коли ми тілько тебе дістанемо, то всій війні конець.

— А о полковнику не згадував нїчого? — спитав батько.

— Розуміє ся! Я-ж сказав виразно: тебе і твого полковника.

Патер Людвик втратив терпеливість і сказав:

— Але-ж ти брешеш Миколо, так як нанятий.

Лице старого захмарилось і він мало що не влютив ся, але замовк, бо духовного отця бояв ся і поважав; отже щоби немилу річ троха затерти, він по хвили відізвав ся:

— Так само сказав менї і отець Сїклуцкий. Коли якось раз Австрияки прокололи мене баґнетом під двайцятим, значить пятим ребром, то було дуже погано зі мною. Га! думаю собі, треба вмирати; отже висповідав ся я Богу милосерному зі своїх гріхів перед отцем Сїклуцким; пан отець слухає, слухає а далї й каже: „Але-ж бій ся Бога, Миколо, ти всьо збрехав“. На то я: Може бути, але я собі вже не пригадую.

— І вилїчили тебе?

— Вилїчили тебе.... ну, вжеж, вилїчили мене. Що ту було лїчити! Я сам себе вилїчив. Два ладунки пороху всипав в склянку горівки і ковтнув те все перед спанем, а на другий день встав здоровий як риба у водї.

Я був би слухав тих пишних анекдот і не наслухав ся і був би більше написав о них, але патер Людвик, не знаю длячого, заказав Миколаєви менї „закручувати голову“. Бідний патер Людвик яко сьвященик і тихий селюх не знав, що кождому молодцеви, котрого буря з тихої батьківщини кинула на шумну арену житя, мусить голова закрутити ся, але не старі слуги закручують єї, тілько зовсїм инші сотворіня. Вплив Миколая не міг впрочім дїлати на нас шкідливо, бо старий пильнував нас дуже строго на кождім кроцї. Він був, одним словом, дуже совістним чоловіком. З єго житя у войску лишила ся єму одна красна прикмета, а то ся совістність і точність у сповнюваню приказів. Я пригадую собі одну зиму, коли вовки почали робити у нас величезну шкоду і були навіть такі сьмілі, ще стадами заходили в село. Батько, славний стрілець, бажав дуже урядити лови з нагінкою, лише залежало єму дуже на тім, щоби наш сусід пан Устрицкий, славний губитель вовків, взяв провід над тими ловами. Отже написав письмо, прикликав Миколая і сказав єму:

— Арендар їде в місто, поїдь з ним, Миколаю, по дорозї вступиш до Устриці і передаш panови лист. Але я мушу доконче мати відповідь; без неї анї не вертай назад.

Микола взяв письмо і поїхав з арендарем. Вечером вернув арендар до дому, але без Миколая. Батько думав, що він заночував у сусїда і верне на другий день. Тимчасом три днї минули, а про Миколу анї слуху, анї духу. Все дома зажурило ся. Батько бояв ся, що може вовки напали єго на дорозї до дому і вислав людий на всї сторони. Они шукали, але не найшли нї слїду. Післали і до Устриці: там кажуть, що Микола там був і пана не застав, але дізнав ся, де пан поїхав. Відтак позичив собі від льокая чотири рублї і пішов кудись, не знати куди. Ми собі голови ломили, що те все має значити. День опісля вернули і вислані післанцї з иншої сторони, але також не найшли нїчого. Стали ми вже по Миколї плакати, аж

пояснень пос. Романчука о ґенезї нової ери піднїс бесідник, що оно так случайно все не сталось, бо пос. Романчук міг порозумітись бодай з чотирома членами парляментарної комісиї клюбу, а того він не зробив. Дальших слів пос. Кулачковского не наводимо, бо они менше важні; згадаємо лиш то, що після єго погляду Русини в 1848 р. лиш длятого в своїй проґрамі зазначили свою народність, що не могли скоро орієнтуватись.

Після „Галичанина“ промавляли дальше оо. Цурковский і Д. Лепкий доказуючи, що треба зазначити „самостійність“, бо іменно о то вираженє народовці довгий час бороли ся. — Др. Франко і др. Данилович предкладали, щоби випустити першу точку а зачати другу від слів: „Ми галицкі Русини.... ОО. Давидяк і Солтикевич доказували, що поодинокі партиї повинні попустити, бо инакше не буде згоди і примиреня. О. Давидяк предкладав слїдуючу стилїзацию першої точки: Стоїмо на національній основі і хочемо на нїй дальше рівноправно з другими народами розвивати ся яко нарід „русскій“ (так написано в „Галичанинї“ *Ред.)* в Австриї остаючи при вірі своїх отців, вірні австрийскій державі, імператору і династиї. — Пос. Антоневич заявив, що від „старо-рускої“ партиї не можна жадати, щоби она відступила від жаданя зміни в першій точцї, бо инакше не треба було збирати ся на наради, коли не вільно нїчого зміняти в проєктованих точках. — Нотар п. Лушпиньский з Косова промавляв за такою стилїзациєю першої точки, яка знаходить ся в заявленю пос. Романчука в 1890 році в Соймі; ми прецї окремий нарід від Росиян і стоїмо при католицкій церкві. — Пос. Романчук реасумував всї предложеня і сказав, щоби в виду того, що нема вигляду на принятє першої точки, передати ту точку екзекутивному комітетови до залагодженя і предложеня на слїдуючих зборах. По промовах послів Кулачковского, Короля і Романчука, а відтак о. Роздільского, о. Щуровского, Негребецкого і дра Франка, рішено на внесенє дра Короля дискусию, а евентуально ухваленє першої точки відложити до кінця зборів, а приступити до дальших точок.

Другу і трету точку проєкту принято однодушно. „Дїло“ і „Галичанин“ доносять згідно, що пос. Кулачковский при третій точцї відступив від свого, щоби слова: „на народній основі“ пропустити, „Галичанин“ додає ще лиш, що др. Франко і пос. Романчук пояснили, що треба розуміти під сими словами. Четверту точку ухвалено з додатком пос. Кулачковского: „а в тій цїли або заміни автономії краю автономією народностий, або виданя закона о народностях“.

Пяту точку проєкту ухвалено також — як каже „Дїло“ — однодушно; оно додає відтак: „При сїй точцї збір висказав вотум недовіря послам Барвіньскому і Вахнянинови за їх полїтику“. В скобках робить ще „Дїло“ таку замітку: (Деякі з мужів довіря з ріжних оглядів були противні удїлюваня того вотум недовіря).

Трохи обширнїйше розписуєсь о тім „Галичанин“ котрий так пише: При пятій точцї піднїс др. Король своє предложенє що-до поведеня пос. Вахнянина в Радї державній і заявив, що предложенє то поставив длятого при першій точцї, бо бояв ся, що пос. Вахнянин при пятій точцї вийде з салї. Так стало ся і пос. Вахнянин і Барвіньский вийшли з салї, отже не можуть пояснити свого становища. Но то становище незгідне з бажанєм народу і длятого збори повинні заявити, що не признають їх рускими послами.

Повернено знов — каже „Дїло“ — до першої точки і поручено комісиї з пятьох внескодавців ріжних проєктів пп. Романчукови, Кулачковскому, Франкови і о. Давидякови виро-зумітись і устилїзувати сю точку. Наради внескодавців не довели до результату, тож референт тої комісиї др. Франко вніс від себе: щоби сю справу як і виготовленє практичного пляну дїланя на основі ухвалених дальших чотирох точок проєкту віддати вибраній до того комісиї, а тая упоравши ся, скличе другий з'їзд мужів довіря. По довгій дискусиї на тім остаточно й стало: яко комісию узнано пятьох послів, ініцияторів сего з'їзду мужів довіря, а ті мають собі дібрати ще пятьох людий для того дїла.

Kur. Lwow. каже ще в комісиї пятьох був також і др. Антоневич; „Дїло“ вправдї згадує також про комісию з пятьох, але вичисляючи імена, пропустило чомусь дра Антоневича. На конець кінчить „Дїло“ своє справозданє отсими словами:

Отсе хід і результат збору мужів довіря, на котрім особливо посли Романчук і др. Король, яко репрезентанти своїх сторонництв, як найгорячїйше підпирали справу сконсолідованя Русинів не лиш з погляду на полїтику, але і для орґанїчної роботи народної.

На тім кінчимо і ми своє справозданє а поговоримо пізнїйше о цїлій справі, бо она й важна й характеристична й цїкава.

Людвик Кошут.

Знаний з угорскої війни Людвик Кошут помер дня 20 с. м. вечером в Турині в Італії, в пізнім віку, бо в 92-ім роцї житя, по короткій тяжкій недузї.

Він родив ся в р. 1802 в Моноку в комітатї земплиньскім і походив з родини словацкої. Ґімназию кінчив у Прешові, академію правничу в Сароспатак, а відтак був адвокатом. В р. 1831 перенїс ся до Пешту, де попри адвокатуру брав участь і в житю публичнім. В р. 1838 увязнили єго разом з кількома товаришами за ширенє противдинастичної аґітациї і засудили на 4 лїта вязниці. По загальній амнестиї увільнений в р. 1840 з вязниці, обняв в січни 1841 редакцию часописи Pesti Hirlap, котрий небавом став ся органом радикальної партиї мадярскої, котра змагала окрім тенденций демократичних до утвореня великої держави мадярскої. В р. 1847 одержав мандат соймовий і став душею опозиції, в чім помагав єму єго незвичайний талант бесїдницкий. Спершу жадав лише знесеня панщини, піднесеня міщаньского стану, дбалости о народність, свободу праси і т. д., але по вибуху в лютім революциї в Парижи отверто зажадав окремого правительства для Угорщини і отвічального міністерства.

По іменованю ґр. Батияні презесом міністрів, одержав Кошут в тім кабінетї теку скарбу, а коли то міністерство, в котрім переважали елементи неприязні униї Угорщини з Австриєю, одержало у вересни р. 1849 димісию, Кошут обняв провід у комітетї оборони краєвої, виміреної против полуднево-славяньскому рухови і австрийскому правительству.

Коли австрийска армія побідила і вступила до Угорщини, Кошут зарядив перенесенє правительства і сойму до Дебречина і ту за єго ініцятивою оголошено независимість Угорщини і зірваня довголїтних звязей з цїсарскою Династиєю. Будучу форму правительства мали пізнїйше установити, а тимчасом повірили власть

ту нараз шестого дня, коли як раз батько давав дальші розпорядженя, чує він: за дверми щось суває ногами, стріпує ся і легко воркотить — то певно Микола! Справдї був се він, перемерз, змарнів і на смерть утомив ся, з вусів висїли єму соплї, тяжко було єго пізнати.

— Микола, бій ся Бога! — крикнув батько — деж ти за весь той час ховав ся?

— Де я ховав ся, що я робив! — воркотів Миколай. — А що-ж мав я робити? Не застав я пана в Устрици, отже поїхав до Бзина. Там менї сказали, що пан Устрицкий як раз до Каролївки. Поїхав я там, а єго вже нема. Хиба-ж єму не вільно всюди волочити ся? Він свій пан. Вже-ж, і не ходить пішки. Отже пішов я до міста, там він мав якісь орудки в начальстві. Що він там мав до роботи? Чи він війт або писар? Чи менї без відповіди вертати? Найшов я єго вкінци в ґубернії і передав письмо.

— Дав тобі відповідь.

— Дав відповідь, але таку, що лучша ніяка, як та; до того ще й сьміяв ся з мене так, що аж кутні зуби було єму видко. Твій пан, каже, запросив мене на четвер на лови, а ти приносиш менї письмо аж в недїлю. Тепер уже по ловах. — І знов сьміє ся. От вам письмо. Чому би не мав він сьміяти ся? Хто єму заборонить?...

— І що-ж ти їв за весь той час?

— Що трафило ся; від вчера я не їв нїчого. Та чи я ту голодую? Чи менї ту хто відмовить ложку страви або чого иншого? Я не їв, ну, а тепер буду їсти....

З того часу Микола не одержав уже нїколи безусловного приказу; коли єго де висилали, то все додавали, що має робити, як не застане особи дома.

В кілька місяців потім поїхав Микола на торг до недалекого міста, купити пару коний до воза, бо він дуже добре знав ся на конях. Вечером прийшов економ і звістив, що Микола вернув з купленими кіньми, але почорнїлий і посинїлий від битя, через що й стидає ся показати ся. Батько пішов зараз до него.

— Що тобі, Микола?

— Я бив ся — відворкнув він коротко.

— Стидай ся, старий, по ярмарках синцїв шукати. Чи ти розум згубив? Старий а дурний! Иншого по такій пригоді я би зараз нагнав. Стидай ся! Чи ти був пяний? Ти менї псуєш людий, замість бути для них добрим прикладом.

Тато попав справдї у гнїв, а тодї не знав він жартів. Але найдивнїйше було то, що Микола, котрий в подібних случаях не міг вдержати язика за зубами, тепер був німий як риба. Він мовчав завзято, не відповідав на жадне питанє і нїчого не можна було з него видобути.

А єму справдї добре догодили. На другий день був він такий хорий, що мусїли післати по лїкаря. Аж коли лїкар прийшов, ми дізнали ся, як було і що. Перед тиждень мій батько мав писаря. Того писаря зловив він на обманьстві, порядно вибив і нагнав. Відтак вступив писар на службу до пана фон Цоль, Нїмця, явного ворога мого батька. Отже на торзї був той пан фон Цоль, наш бувший писар і парібки Цоля, котрі пригнали воли з браги на продаж. Пан Цоль побачив зараз Миколу, підійшов до єго воза і почав мого батька лихословити. Микола відгризав ся, доки міг, та коли Цоль не переставав мого батька ганьбити, Микола потягнув єго батогом по голові. Тодї писар і парібки Цоля кинули ся на Миколу і покровавили єго. Коли про се батько дізнав ся, слези станули єму в очах. Він не міг собі простити, що насварив на Миколу, котрий нарочно всю пригоду замовчав. Батько докоряв приязно Миколї, коли той виздоровів, за єго мовчанє. Старий не хотїв спершу нї словом обізвати ся, тілько воркотїв собі своїм звичаєм під носом, але вкінци чутє перемогло і оба, мій батько і він, заплакали мов дїти. А пана Цоля визвав мій батько на поєдинок і дав Швабови памятку на всї часи.

Без доктора були би ми й не дізнали ся о пожертвованю Миколи. Того-ж доктора ненавидів Микола довший час з иншої причини. Я мав прекрасну молоду тїтку, сестру батькову, котра у нас жила. Любив я єї дуже, бо була і добра і гарна. І мене зовсім не дивувало, що єї любили всї, а поміж всїми і доктор, молодий, дуже розумний і в цїлій околици поважаний чоловік. Микола любив давно доктора також і називав єго навіть зухом, бо знаменито їздив на кони. Але коли доктор став у нас частїйше бувати і то з очевидним наміром сватати тїточку Марину, думка Миколи про доктора змінила ся зовсїм. Він обходив ся з ним чемно, але холодно, як з чужим. Перше любив Микола і єму дошкулювати. Коли часом доктор забавив ся у нас до пізна, то Микола воркотів, закладаючи на него плащ: „І треба вам по ночах волочити ся? Чи бачив хто таке?“ Тепер він не дошкулював, тілько мовчав, як камінь. Добрий доктор зрозумів зараз, о що йде і хоч, як давнїйше, усьміхав ся приязно до старого, то все менї здаєсь ся, що вже не дуже любив єго.

(Конець буде.)

Кошутови, яко ґубернаторови. Яко ґубернатор зложив він дня 14 мая 1848 присягу перед соймом в Дебречині, а дня 5 червня торжественно в'їхав до здобутого на ново Пешту. Однак триюмф Кошута і єго сторонництва не тревав довго. Угорскі войска кілька разів побито, а Кошут мусів з цілим правительством перенести ся з Пешту до Сегедину, де сойм оголосив рівноуправу всїх народностий, що жили в Угорщині, кликнув нарід до війни і заповів борбу до послїдної каплї крови. По побитю повстаньских войск під Темешваром радив Кошут відобрати начальний провід Ґерґеєви, а віддати Бемови і боронити ся до послїдного віддиху, але рада военна відкинула той плян Кошута і він зложив дня 11 серпня в Араді диктатуру в руки Ґерґея, а сам дня 17 серпня був уже в Туреччині.

Волочив ся по Малій Азиї, Анґлії і Америцї, відтак в р. 1852 осів в Турині. В р. 1867 помилував Цїсар єго. В р. 1867 і 1877 вибрали єго до Сойму, але він не приняв мандату, бо не годив ся на такий лад, який був в Угорщині.

Так отсей чоловік, про котрого наш рускій нарід навіть пісні сьпіває, зложені в 48-ім роцї, помер передвчера. Від тиждня або й двох радили вже Мадяри над тим, як би на випадок смерти гідно поховати „народного лицаря". Тіло хотять спровадити з Турину до Угорщини і поховати на кошт краю.

Перегляд полїтичний.

Зараз по великодних сьвятах має мін. торговлї ґр. Вурмбранд предложити Радї державній проєкт закона о участи держави в коштах будови нових зелїзниць державних. В міністерстві торговлї розпочато вже роботи над проєктами для будови 16 нових зелїзниць льокальних.

Праса віденьска доносить згідно, що вже незадовго закінчать ся переговори з Росиєю в справі угоди торговельної і доведуть до успіху.

Білградскі часописи подають мотиви до ухвали синоду, котрою уневажнено розвід короля Миляна з Наталїєю. В мотивах тих сказано між иншим, що уневажнене наступило через некомпетентну власть, що кор. Наталїя не була переслухана і наконець, що сам Милян признав, що єго поступоване супротив Наталїї було невідповідне.

Новинки.

Львів дня 22 марта.

— **Іменованя.** Др. Адольф Вурст іменований лїкарем пов. I кляси, др. Лев Розенбуш і др. Каз. Сціборовский лїкарями пов. II кл., а др. Калїкст Крижановский канцелїстом санїтарним. Асистент санїтарний др. Вол. Погорецкий перенесений з Кракова до Львова.

— **На будову руского театру** зложили: На весїлю в Рожнїтові в домі о. Павлюка: о. Войнаровский з Ракова 2 зр., о. Павлюк 1 зр. 10 кр., о. Краснопера 90 кр., о. Макаревич 70 кр., о. Стрільбицкий 70 кр., п. Назаревич 1 зр., п. Стрільбицкий учитель 80 кр., п. Саєвич правник 80 кр., разом 8 зр.; — рада повітова в Чешанові 25 зр.; — каса позичкова „Надія" в Куликові 10 зр.; — п. Слоньский з Любянок 8 зр. 45 кр., зложених на ловах на зазив о. Райтеровского; — рада міста Коломиї 50 зр.; — о. Борис з Хацова зложених від оо.: Турчманович, Зубрицкого, Гамерского, Круликовского по 50 кр., о. Марчак 30 кр., о. Лесяк 20 кр., разом 2 зр. 50 кр.: — рада міска в Чорткові 7 зр.; рада пов. в Мисленицях 10 зр.; п. Гринь Зубкевич з Залукви 1 зр. 98 кр. за купони; — п. Ів. Вертипорох 1 зр. 68 кр. за купони; — п. Видавский з Будзанова від себе 2 зр. 50 кр.; а за купони 2 зр. 50 кр.; — о. Петро Єзерский 13 зр. 60 кр. узбираних п-ною Зен. Єзерскою і п. Стеблецким судиєю на комерсї по вечери в честь Марк. Шашкевича; — п-на Мария Темницка з Шидловець 13 зр. 20 кр. за купони.

— **В справі памятника на могилї Котляревского** пише „Кіевское Слово". „На послїднім земскім зборі полтавскої ґубернії представила ґубернска управа реферат о поставленю памятника на могилї І. П. Котляревского в Полтаві. В полудневім кутї старого полтавского кладовища находить ся невеликий памятник, зложений з цеґли і представляючий не високий стовп на квадратній підставі з зелїзним хрестом на верху. Перед 10—15 лїтами вказувала мідяна таблиця на памятнику, що під ним похоронений померший дня 29 жовтня 1838 року І. П. Котляревский. Але відтак таблиця щезла, памятник став псуватись, тинк облетїв і цегла під впливом вогкости почала обсипуватись. Перед трема чи чотирма роками обтинкував якийсь незвістний почитатель поета памятник і написав на нім чорною краскою: „Поет Котляревский". Але тепер і ся напись на половину стерта непогодами і дощами, і таким способом без помочи якого старого Полтавця, нїхто не міг би показати, що під тим убогим памятником лежить порох знаменитого писателя, першого і найважнїйшого з попередників Шевченка, писателя, котрий зі сьмілостию вродженою великим талантам, видвигнув зі зґірдного забутя для високих артистичних цїлей простонародний язик і сотворив в тім язицї твори, не стративші доси значіня зя-для своєї жизненности, блескучого гумору і поетичної щирости. Супротив такого сумного стану памятника над могилою сьпівака „Наталки Полтавки", земский ґубернский збір признав своїм обовязком, яко представитель населеня ґубернії, поставити над могилою вітця української лїтератури памятник если не достойний єго заслуги і слави, то бодай такий, котрий би не допускав закиду, що забуває ся на ті заслуги. — Збори засиґнували на памятник 1000 рублїв.

— **Степень докторів всїх наук лїкарских** одержали в краківскім унїверситетї: Антін Гурнисевич зі Львова, Брон. Мигович з Крупска, Стан. Засацкий з Бурянки, Рудольф Затлокаль з Судової Вишнї і Едвард Зелиньский з Ходорова.

— **Зміна назвиска.** Намістництво дозволило рішенєм з дня 26 лютого с. р. до ч. 14.573 змінити управителеви школи в Грибовичах родове назвиско Гнида на Мелевич.

— **Три стіпендійні запомоги**, кожда по 100 зр., з фундациї бл. п. о. Петра Целевича з Викторова, надав управляючий совіт Народного Дому у Львові: Константинови Целевичеви, кандидатови I-го року учительскої семинариї в Терноподі, внукови покійного фундатора, а також Антонови Дошнї і Теодорови Гисовскому, студентам I року прав на унїверситетї у Львові. Надїлені одержать ті підмоги в двох піврічних ратах по 50 зр. лише в сїм шкільнім роцї, відтак стіпендиї будуть знов вільні.

— **У львівскій школї ветеринариї** одержали дня 17 марта степень лїкарів ветеринариї пп.: Володимир Добряньский родом з Акришор, в коломийскім повітї, Стан. Мазур з Ясла і Лук. Петшиковский з Царства Польского.

— **Доповняючий вибір** одного члена Ради пов. в Станїславові з міста відбуде ся 17. цьвітня.

— **Зміна властителїв.** Добра Стрілки в пов. бобрецкім купила п. Мария Малаховска за 280.000 зр.

— **Жертволюбність наших селян** на церковні потреби загально звістна і належить до щоденних явищ. Так на пр. жертвували в станїславівскій епархиї в новійших часах: В Більчи Осип Стасишин на закупно годинника, що мав умістити ся на церковній вежи, 800 зр.; Варт. Гродзиньский селянин лат. обряду з Залїся 300 зр. на новий дзвін до церкви; Дан. Цуркон в Ланївцях купив срібну чашу з діскосом і хоругов за 105 зр.; Проць Присяжний з того-ж села сьвітлий фелон за 110 зр.; братство церковне в Ланївцях видало послїдними часами на церковні потреби звиж 500 зр.; в Лисівцях купило братство церковне напрестольний Євангеліон за 155 зр., зібраних з добровільних дрібних жертв і видало на другі церковні потреби около 300 зр.; в Улашківцях купив Мат. Гановский фелон за 145 зр., а другі прихожане жертвували на церковні цїли до 200 зр.; в Чорнокінцях купив Андр. Данилишин сьвітлий фелон за 100 зр.; в тім самім часї записав Ник. Данилишин для церкви 150 зр. Жертвувателїв нисше 100 зр. єсть дуже много.

— **Знахорка.** Найв. Трибунал рішив сими днями справу страшного убийства в Коломиї. Селянка Анна Воленьска хотїла свого мужа, налогового піяка, вилїчити з того налогу і в тій цїли вдала ся о пораду до славної в околици знахорки Параски Рожко. Знахорка, котру в Коломиї звали „чарівницею з села", дала раду і обі взяли ся до роботи. Василь Воленьский спав, коли знахорка жінка єго і малолїтна донька Катерина спільними силами зробили на нїм операцию, котрої не можна виразно описати. Василь Воленьский помер зараз по тій операциї. За то страшне убійство суд присяжних в Коломиї засудив Воленьску і знахорку на шибеницю, а доньку Катерину на 9 лїт тяжкої вязниці. Трибунал потвердив засуд коломийского суду.

Телєґрами.

Будапешт 22 марта. Рада міста ухвалила похоронити Кошута коштом міста.

Рєка 22 марта. Вчера о 2 год. 35 мін. приїхав тут нїмецкий цїсар, а відтак поїхав до Аббациї.

Білград 22 марта. Нинї вечером має переїзджати сюди князь і княгиня болгарскі; на двірци повитає їх іменем короля ад'ютант Чирич.

Лондон 22 марта. Ґлєдстон дістав більмо на обох очах; лїкарі ухвалили операцию.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 червня 1893, після львівск. год.

Відходять до

	Поспівший		Особовий			
Кракова	3 01	10·41	5·26	11·11	7·36	—
Підволичиск	6·44	3 20	10·16	11·11	—	—
Підвол. Підзам.	6·54	3·32	10·40	11·33	—	—
Черновець	6 36	—	10·36	3·31	10·56	—
Стрия	—	—	10·26	7·21	3.41	8 01
Белзця	—	—	9·56	7·21	—	—

Приходять з

Кракова	3 08	6·01	6·36	9·41	9·35	—
Підволочиск	2 48	10·02	6 21	9·46	—	—
Підвол. Підзам.	2 34	9·46	9·21	5·55	—	—
Черновець	10 10	—	7·11	7.59	12·51	—
Стрия	—	—	1·08	9·06	9·52	2·38
Белзця	—	—	8·16	5·26	—	—

Числа підчеркнені, означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

В інформацийнім бюрі ц. к. австр. зелїзниць державних у Львові ул. Третого Мая ч. 3. (Готель Імперіяль) продає ся білети полосові і окружні, пляни їзди і тариф у форматї кишеневім і дає ся інформациї в справах тарифових і перевозових. У тім бюрі, а також у такім самім бюрі у Відни (I. Johannesgasse 29) уділяє ся устних або письменних пояснень в справах служби на ц. к. австр. зелїзницях державних. О скілько підручники зізваляють, можна тамже засягнути інформаций що до решти австро-угорских і заграничних зелїзниць.

Час подаємо після годинника львівского він різнить ся о 35 мінут від середно-европейского (зелїзничого): коли на зелїзници 12 год., то на львівскім годиннику 12 год. і 35 мін.

Надіслане.

Лїкар внутрішних слабостий 31

Др. БОЛЕСЛАВ МАДЕЙСКИЙ

б. елев асистент клїн. лїк. унїв. крак. по кілька річних студиях в Берлинї і Відни

ординує від 3—5 ул. Міцкевича Ч. 6.

За редакцию відповідає Адам Креховецкий.

ІНСЕРАТИ.

Знамениті

тутки неклеєні

НЕМОЙОВСКОГО

розслїджені через мійске Лябораторию можна дістати у всїх трафіках. 26

Гр. кат. Приход в Яблоници над Прутом попукує

ДЯКА

тверезого, морального і з добрим голосом, може бути іспитований або й нї. Компетенти могуть зголосити ся письменно або устно до уряду приходского

27 **М. Недельский**, парох

Бюро оголошень і дневників

приймає

ОГОЛОШЕНЯ

до всїх дневників

по цїнах оригінальних.

До

Народної Часописи, Ґазети Львівскої і „Przegląd-у“

може лише се бюро анонси приймати.

С. Спітцер у Відни

поручає

Товари камінні і шамотові.

Плити білі і кольорові. — Насади коминкові. Комплетні уряджeня для стаєн і обор.

На жадане висилаємо катальоґи.

Заступники для Галичини і Буковини

Гамель і Файґель

у ЛЬВОВІ, улиця Коперніка число 21.

ВІДЕНЬСКА ФАБРИКА АМАЛІЇ

поручає

найновійше патентоване начинє кухонне з вні ґальванічно нікльоване, у внутрі повлечене чистою і дуже тревалою емалїєю.

До набутя у Івана Шумана у Львові

площа Бернардиньска і у всїх більших торговлях зеліза.

С. Кельсен у Відни

поручає

Кльосети з перепливом води і без того. — Рури кльосетові. — Каналові насади з патентовим замкненем. — Збірники на воду. — Комплетні уряджeня купелеві. — Вентілятори. — Прибори до водотягів, як також рури ляні і ковані. — Помпи, фонтани і всякі арматури.

Заступники для ГАЛИЧИНИ і БУКОВИНИ

Львів ГАМЕЛЬ і ФАЙҐЕЛЬ Коперніка 21.

На жадане висилає ся катальоґи.

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.